

מסכת שביעית

פרק ד

א. בראשונה היו אומרים, מלקט אדם עצים ואבניים ועתשיים מתוך נלו, וכך שהוא מלקט מתוך של חברו, את הגס הנס. משבבו עברי עברה, התקינו שיש לה זה מלקט מתוך של זה, וזה מלקט מתוך של זה, שלא בטובה, ואין צורך לומר שישקץ להם מזונות:

ב. שדה שתקנזה, תזרע במוצאי שביעית. שטיבת או שטיריה, לא תזרע במוצאי שביעית. שדה שטיבת, בית שמא אומרים, אין אוכלי פרומיה בשבעית, ובית היל אומרים, אוכליין. בית שמא אומרים, אין אוכליין פרות שביעית בטובה, ובית היל אומרים, אוכליין בטובה שלא בטובה. רביה יהודה אומר, חילוף הדברים, זו מקלי בית שמא ומהMRI בית היל:

ג. הזכירין גירין מון הנקרים בשבעית, אבל לא מישראל. ומחזיקין ידי נקרים בשבעית, אבל לא ידי ישראל. ושותאלין בשלומון, מפני

ד. הידל בזיתים, בית שמאו אומרים, גום. ובית הלל אומרים, ישרש. ומודים במלחיק, עד שישם. Aiזה הוא הידל, אחד או שניים. הממלחיק, שלשה, זה הצד זה. בפה דברים אמורים, מתוך שלו, אבל מתוך של חברו, אף הממלחיק, ישרש:

ה. המבקיע בזית, לא יחפה בעפר, אבל מכסה הוא באבניים או בקש. הקוץץ קורות שקמה, לא יחפה בעפר, אבל מכסה הוא באבניים או בקש. אין קווצין בתולת שקמה בשביית, מפני שהיא עבודה. רבי יהודה אומר, כדרכה, אסור, אלא או מגיבה עשרה טפחים, או גומם מעל הארץ:

ו. המזיב בגפניהם והקוץץ קנים, רבי יוסף הגלילי אומר, ירחיק טפה. רבי עקיבא אומר, קוץץ כדרכו, בקדם או במל, ובמגרה, ובכל מה שירצה. אילו שונשנה, קושרין אותו בשביית, לא שיעלה, אלא שלא יוסף:

ז. מיימתי אוכלין פרות האילן בשביית, הפגים משיזיריהו, אוכל ביהם פתו בשדה. בחלו, כנס לתוכה ביתו. וכן כיוצא בהם בשאר שני שבוע, חיב במעשרות:

ח. הַבָּסֶר, מִשְׁהַבְּיָא מִים, אֹכֶל בֹו פָטו בְשָׂדָה. הַבָּאֵישׁ, כּוֹנֵס לְתֹזֵךְ

בֵּיתו. וְכֵן כִּיּוֹצֵא בֹו בְשָׁאֵר שְׁנֵי שְׁבּוּעָה, חִיב בְמַעֲשָׂרוֹת:

ט. זִיתִים, מִשְׁיכְנִיסּוּ רַבִּיעִית לְסָאָה, פֹזָע וְאֹכֶל בְשָׂדָה. הַכְּנִיסּוּ

חָצֵי לְגֶג, כּוֹתֵשׁ וְסֶה בְשָׂדָה. הַכְּנִיסּוּ שְׁלִישׁ, כּוֹתֵשׁ בְשָׂדָה וְכּוֹנֵס

לְתֹזֵךְ בֵּיתו. וְכֵן כִּיּוֹצֵא בָּהֶם בְשָׁאֵר שְׁנֵי שְׁבּוּעָה, חִיבִים בְמַעֲשָׂרוֹת.

וְשָׁאֵר כָּל פִּרְוֹת הָאִילּוֹן, כְּעֻונָתּוֹ לְמַעֲשָׂרוֹת, כֵן עֻונָתּוֹ לְשְׁבִיעִיתָ:

י. מַאיִמְתִי אֵין קוֹצֵצִין אֶת הָאִילּוֹן בְשְׁבִיעִית. בֵּית שְׁמָאי אָוּמָרים,

כָל הָאִילּוֹן מִשְׁיוֹצִיא. וּבֵית הַלְּל אָוּמָרים, הַחֲרוֹבִין מִשְׁיִשְׁלָשָׁלוּ,

וְהַגְּפָנִים מִשְׁיִגְרָעוּ, וְהַזִּיתִים מִשְׁיִגְנָצּוּ, וְשָׁאֵר כָל אִילּוֹן מִשְׁיוֹצִיא. וְכָל

הָאִילּוֹן, כִּיּוֹן שָׁבָא לְעֹונָתּוֹ לְמַעֲשָׂרוֹת, מִתָּר לְקָצֹז. כְּפֶה יְהָא בְּזִיתָ

וְלֹא יַקְצִינוּ, רַבָּע. רַבָּן שְׁמֻעוֹן בָּנוּ גָּמְלִיאֵל אָוּמָר, הַכָּל לְפִי הַזִּיתָ: